

PENTICOSTARUL

JOI, ÎN SĂPTĂMÂNA A ȘASEA DUPĂ PAȘTI
PRĂZNUIM ÎNĂLȚAREA DOMNULUI DUMNEZEU
ȘI MÂNTUITORULUI NOSTRU IISUS HRISTOS



© www.teologie.net / 2015

LA VECERNIA MICĂ

La : Doamne, strigat-am... **se pun stihirile Praznicului pe 4, glasul al 6-lea:**

Domnul S-a înălțat la ceruri...

Doamne de Înălțarea Ta...

În muntele cel sfânt privind...

Doamne, apostolii dacă Te-au văzut...

Slavă..., Și acum...,

Doamne, după ce ai plinit taina...

(Caută toate acestea mai departe, la Vecernia mare).

LA STIHOAVNĂ

Se pun Stihirile de la Litie, glasul 1, (vezi mai departe).

Suindu-Te la ceruri de unde Te-ai și pogorât...

Stih: Toți credincioșii bateți din palme, strigați lui Dumnezeu cu glas de bucurie.

Suitu-Te-ai, Hristoase, la Părintele...

Stih: Suitu-S-a Dumnezeu întru strigare, Domnul în glas de trâmbiță.

Îngerii Tăi, Doamne...

Slavă..., Și acum..., glasul al 2-lea:

Născutu-Te-ai precum Însuși ai socotit... (caută mai departe la Stichoavna Vecerniei mari). După: Sfinte Dumnezeule..., Preasfântă Treime..., și după Tatăl nostru...

TROPARUL, glasul al 4-lea:

Înălțatu-Te-ai întru slavă, Hristoase Dumnezeul nostru, bucurie făcând Ucenicilor cu făgăduința Sfântului Duh; încredințându-se ei prin binecuvântare că Tu ești Fiul lui Dumnezeu, Izbăvitorul lumii.

În mănăstiri, în timp ce se cântă troparul, preoții cădesc și ridică Sfântul Epitaf de pe Sfânta Masă și îl pun în locul unde stă de obicei.

Apoi ectenia scurtă și otpustul.

LA VECERNIA MARE

Nu se citește Catisma și nu se cântă Fericit bărbatul..., ci după Psalmul de seară și ectenia mare la: Doamne, strigat-am..., se pun stihirile pe 10 și se cântă 5 stihiri idiomele, repetându-le; glasul al 6-lea.

Domnul S-a înălțat la ceruri ca să trimită lumii pe Mângâietorul. Cerurile au gătit scaunul Lui; norii suirea Lui. Îngerii se minunează văzând un om mai presus decât ei. Tatăl primește pe Acela pe Care îl are în sânuri de-a pururea; Duhul Sfânt poruncește tuturor îngerilor Săi: Ridicați, căpetenii, porțile voastre! Toate neamurile bateți din palme, că s-a suit Hristos unde era mai înainte (de două ori).

Doamne, de Înălțarea Ta s-au mirat heruvimii, văzându-Te pe Tine Dumnezeu, Care șezi pe dâșii, suindu-Te pe nori; și Te slăvim pe Tine, că bună este mila Ta, slavă Ție (de două ori).

În muntele cel sfânt privind înălțarea Ta, Hristoase, Cel ce ești strălucirea slavei Tatălui, laudăm chipul feței Tale cel luminat; ne închinăm patimilor Tale; cinștim Învierea, slăvind mărită Înălțarea Ta; miluiește-ne pe noi (de două ori).

Doamne, când Te-au văzut Apostolii înălțându-Te pe nori, Dătătorule de viață, Hristoase, s-au umplut de întristare și cu suspinuri și cu lacrimi plângând, ziceau: Stăpâne, nu ne lăsa orfani pe noi, robii Tăi, pe care din milostivire ne-ai iubit, ca un îndurat; ci trimite, precum ne-ai făgăduit, pe Preasfântul Tău Duh, să lumineze sufletele noastre (de două ori).

Doamne, după ce ai plinit taina iconomieii, luând pe Ucenicii Tăi în Muntele Măslinilor, Te-ai înălțat; și iată, tăria cerului ai străbătut, Cel ce pentru mine Te-ai smerit după chipul meu și Te-ai suit acolo de unde nu Te-

ai despărțit. Trimite pe Preasfântul Tău Duh, Cel ce luminează sufletele noastre (de două ori).

Slavă..., Și acum..., același glas:

De sânurile părintești nedespărțindu-Te, Preadulce Iisuse, și cu cei de pe pământ laolaltă viețuind, ca un om, astăzi Te-ai înălțat întru slavă de pe Muntele Măslinilor; și cu milostivire înălțând firea noastră cea căzută, ai pus-o să șadă împreună cu Tatăl. Pentru aceasta, cetele cerești ale celor fără de trupuri, de minune spăimântându-se, cu frică se mirau și, de cutremur fiind cuprinse, preamăreau iubirea Ta de oameni. Cu care și noi, cei de pe pământ, preaslăvind cu cântări pogorârea Ta la noi și Înălțarea de la noi, ne rugăm, zicând: Cel ce la Înălțarea Ta ai umplut de bucurie nemărginită pe Ucenicii Tăi și pe Născătoarea de Dumnezeu, ceea ce Te-a născut pe Tine, învrednicește-ne și pe noi, pentru rugăciunile lor, bucuriei aleșilor Tăi, pentru mare mila Ta.

Intrare cu cădelnița, Lumină lină...

Prochimenul zilei și

P A R E M I I L E

Citire din Proorocia lui Isaia (2:2-3):

Acestea zice Domnul: Fi-va în vremurile de pe urmă, că muntele casei Domnului va fi întărit peste vârful muntelui și se va ridica pe deasupra dealurilor. Și toate popoarele vor curge într-acolo. Multe popoare vor veni și vor zice: "Veniți să ne suim în muntele Domnului, în casa Dumnezeului lui Iacob, ca El să ne învețe căile Sale și să mergem pe cărările Sale!".

Citire din Proorocia lui Isaia (52:10-53:1-3,7-9):

Acestea zice Domnul: Intrați, intrați pe porți! Gătiți cale poporului, gătiți, gătiți-i drum, curățiți-l de pietre, înălțați un steag peste neamuri. Iată, Domnul vestește acestea până la marginea pământului. Ziceți fiicei Sionului: Mântuitorul tău vine! El vine cu plata, și răsplătirile merg înaintea Lui!". Și ei se vor chema: "Popor sfânt, răscumpărați ai Domnului", și ție ți se va zice: "Căutată", Cetate nepărăsită!". Cine este Cel ce vine împurpurat, cu veșmintele Sale mai roșii decât ale celui ce culege la vie, cu podoabă în îmbrăcămintea Lui și mândru de belșugul Lui? - "Eu sunt Acela al Cărui cuvânt este dreptatea și puternic este să răscumpere!". Pentru ce ai îmbrăcămintea roșie și veșmântul

Tău este roșu ca al celui care calcă în teasc? "Singur am călcat în teasc și dintre popoare nimeni nu era cu Mine; și am călcat întru mânia Mea, i-am strivit întru întărâtarea Mea, încât sângele lor a țâșnit pe veșmântul Meu, și Mi-am pătat toate hainele Mele". Pomeni-voi îndurările Domnului, faptele Lui minunate, după tot ce a făcut Domnul pentru noi și pentru marea bunătate pe care El ne-a mărturisit-o în milostivirea Sa și după mulțimea milelor Sale. Și a zis: "Cu adevărat ei sunt poporul Meu, fii care nu vor fi necredincioși." Și El le-a fost izbăvitor în toate strâmtorările lor. Și n-a fost un trimis și nici un înger, ci fața Lui i-a salvat. Întru iubirea Lui și întru îndurarea Lui, El i-a răscumpărat, i-a ridicat și i-a purtat în toată vremea de demult."

Citire din Proorocia lui Zaharia (14:1, 4, 8-11):

Acestea zice Domnul: Iată, vine ziua Domnului și în vremea aceea se vor sprijini picioarele Lui pe Muntele Măslinilor, care este în fața Ierusalimului, la răsărit. Iar în ziua aceea vor izvorî din Ierusalim ape vii: jumătate se vor îndrepta către marea cea de la răsărit, iar cealaltă jumătate către marea cea de la apus. Și va fi așa și vara și iarna. Și va fi Domnul Împărat peste tot pământul; în vremea aceea va fi Domnul unul singur și tot așa și numele Său unul singur. Țara întreagă va fi prefăcută în câmpie, de la Gheba și până la Rimon, spre miazăzi de Ierusalim. Și Ierusalimul va fi înălțat și va fi locuit pe locul unde se află el, de la poarta lui Veniamin și până la locul porții întâi, adică până la poarta din colț, și de la turnul lui Hananeel până la teascurile regelui. Și vor locui în el, și nu va mai fi acolo blestem, ci Ierusalimul va fi locuit în siguranță."

LA LTIE

Se pun Stihirile Idiomele, glasul 1.

Suindu-Te la ceruri, de unde Te-ai și pogorât, nu ne lăsa pe noi orfani, Doamne! Să vină Duhul Tău, aducând pace lumii; arată fiilor oamenilor lucrările puterii Tale, Doamne, Iubitorule de oameni!

Suitu-Te-ai, Hristoase, la Părintele Tău, Cel fără de început, Cel ce nu Te-ai despărțit de sânurile Lui cele nemărginite; și Puterile cerești au cântat fără schimbare lauda cea întreit sfântă; că și după întrupare Te-au cunoscut pe Tine, Doamne, ca pe Fiul, Cel Unul-Născut din Tatăl. Cu mulțimea îndurărilor Tale, miluiește-ne pe noi!

Îngerii Tăi, Doamne, ziceau apostolilor: Bărbați galileeni, ce ați rămas privind la cer? Acesta, Care S-a înălțat de la voi la cer, este Hristos-Dumnezeu; Acesta va să vină iarăși, așa precum L-ați văzut pe Dânsul mergând la cer; slujiti-I lui în sfințenie și în dreptate.

Glasul al 4-lea:

Când Te-ai suit pe Muntele Măslinilor, Hristoase, ca să împlinești bunăvoința Tatălui, îngerii cei din ceruri s-au spăimântat și cei de sub pământ s-au cutremurat; Ucenicii stăteau de față, cu bucurie și cu cutremur, când le grăiai lor; iar norul, ca un tron pregătit, aștepta în față; cerul, deschizându-și porțile, strălucea în frumusețe; pământul își dădea la iveală ascunzișurile, ca să facă cunoscută pogorârea lui Adam și ridicarea lui din nou. Dar picioarele Tale se înălțau, ca ridicate de o mână nevăzută, iar gura mult binecuvânta, precum se auzea; norul Te ridica și cerul înăuntru Te-a primit. Acest mare și minunat lucru l-ai făcut, Doamne, spre mântuirea sufletelor noastre.

Firea lui Adam, care se pogorâse în laturile cele mai de jos ale pământului, Dumnezeu, înnoind-o întru Tine Însuși, o ai ridicat astăzi mai presus de toată stăpânirea și puterea; că deoarece ai iubit-o, ai așezat-o împreună cu Tine; și fiindu-Ți milă de ea, ai unit-o cu Tine; și unindu-Te cu ea, ai și pățimit împreună cu ea; dar pătimind, ca Cel ce ești fără de patimă, o ai preaslăvit împreună cu Tine. Iar cei fără de trupuri ziceau: Cine este acest bărbat frumos? Că nu este numai om Cel ce Se arată, ci Dumnezeu și Om, cu amândouă firile. Pentru aceea, alți îngeri minunați, în haine albe, zburând în jurul Ucenicilor, grăiau: Bărbați galileeni, acest Iisus, Om și Dumnezeu, Care s-a dus de la voi, iarăși va să vină Dumnezeu și Om, Judecător al viilor și al morților, dăruind celor credincioși iertare de păcate și mare milă.

Când Te-ai înălțat în slavă, Hristoase Dumnezeu, pe când Ucenicii priveau, norii Te ridicau pe Tine cu trupul; porțile cerești s-au ridicat, ceata îngerilor cu veselie se bucura și Puterile cele mai de sus grăiau, zicând: Ridicați, căpetenii, porțile voastre și va intra Împăratul slavei. Iar Ucenicii spăimântându-se ziceau: Nu Te despărți de noi, Bunule Păstor, ci trimite nouă pe Duhul Tău cel Preasfânt, Care să îndrumeze și să întărească sufletele noastre.

Slavă..., Și acum..., același glas.

Doamne, taina cea din veac ascunsă neamurilor, plinind-o ca un Bun, ai venit cu Ucenicii Tăi în Muntele Măslinilor, având și pe ceea ce Te-a născut pe

Tine, Făcătorul și Ziditorul tuturor. Că se cădea celei ce, ca o maică, la Patima Ta, a suferit durere mai mult decât toți, să se îndulcească și de o bucurie covârșitoare, la preaslăvirea trupului Tău; din care și noi împărtășindu-ne, prin suirea Ta la ceruri, Stăpâne, slăvim mila Ta cea mare, care s-a făcut spre noi.

LA STIHOAVNĂ

Se pun Stihirile idiomele, glasul al 2-lea:

Născutu-Te-ai precum Însuți ai voit; arătatu-Te-ai precum Însuți ai socotit; pătimit-ai cu trupul, Dumnezeuul nostru; din morți ai înviat, călcând moartea; înălțatu-Te-ai în slavă, Cel ce pe toate le plinești; și ne-ai trimis pe dumnezeiescul Duh, ca să laudăm și să slăvim Dumnezeirea Ta.

Stih: Toți credincioșii bateți din palme, strigați lui Dumnezeu cu glas de bucurie.

Înălțându-Te Tu, Hristoase, din Muntele Măslinilor, Puterile îngerești văzându-Te, grăiau unele către altele: Cine este Acesta? Și ziceau între dânsule: Acesta este Cel tare și puternic, Acesta este Cel nebirit în războaie, Acesta este, cu adevărat, Împăratul slavei. Dar pentru ce sunt veșmintele Lui înroșite? Din Vosor vine, precum este după trup. Ci Însuți, ca un Dumnezeu, șezând de-a dreapta mării, trimis-ai nouă pe Duhul Sfânt, ca să călăuzească și să mântuiască sufletele noastre.

Stih: Suitu-S-a Dumnezeu într-o strigare, Domnul în glas de trâmbiță.

Înălțatu-Te-ai într-o slavă, din Muntele Măslinilor, Hristoase Dumnezeule, înaintea Ucenicilor Tăi; și ai șezut de-a dreapta Tatălui, Cel ce pe toate le plinești cu Dumnezeirea; și le-ai trimis lor pe Duhul Sfânt, Care luminează și întărește și sfințește sufletele noastre.

Slavă..., Și acum..., glasul al 6-lea:

Suitu-S-a Dumnezeu într-o strigare, Domnul în glas de trâmbiță, ca să ridice chipul cel căzut al lui Adam și să trimită pe Duhul cel Mângâietor, ca să sfințească sufletele noastre.

Troparul, glasul al 4-lea:

Înălțatu-Te-ai întru slavă, Hristoase Dumnezeuul nostru, bucurie făcând Ucenicilor cu făgăduința Sfântului Duh; încredințându-se ei prin binecuvântare că Tu ești Fiul lui Dumnezeu, Izbăvitorul lumii. (de trei ori).

Și binecuvântarea pâinilor.

Iar de nu este Priveghere, după: Acum slobozește..., Sfinte Dumnezeule..., și după Tatăl nostru..., se cântă troparul Praznicului o dată și otpustul.

La Pavecerniță și la Miezonoptică se pun troparul și condacul Praznicului; iar Litia mică pentru morți nu se citește, ci Doamne miluiește..., (de 12 ori) și otpustul.

LA UTRENIE

La Dumnezeu este Domnul..., se cântă troparul Praznicului (de trei ori).

După întâia Catismă se cântă Sedealna, glasul 1.

Podobie: Piatra fiind pecetluită...

Îngerii mirându-se de suirea cea minunată și Ucenicii spăimântându-se de ridicarea cea înfricoșătoare, Te-ai înălțat cu slavă, ca un Dumnezeu, și porțile s-au deschis Ție, Mântuitorule. Pentru aceasta Puterile cerurilor se minunau, grăind: Slavă pogorării Tale, Mântuitorule! Slavă împărăției Tale! Slavă Înălțării Tale, Unule, Iubitorule de oameni!

Slavă..., Și acum..., tot aceasta.

După a doua Catismă se cântă Sedealna, glasul al 3-lea:

Podobie: De frumusețea fecioriei tale...

Cuvântul, Cel mai-nainte de veci și fără de început, îndumnezeind în chip tainic firea omenească, pe care a luat-o, astăzi S-a înălțat. Îngerii, mergând înainte, Îl arătau Apostolilor pe Dânsul, înălțându-Se la ceruri cu slavă multă; iar ei, închinându-se Lui, ziceau: Slavă lui Dumnezeu, Celui ce S-a înălțat.

Slavă..., Și acum..., tot aceasta.

După Polieleu se cântă Sedealna, glasul al 5-lea:

Podobie: Pe cuvântul cel împreună...

Pogorându-Te din cer la cele de pe pământ și împreună ridicând, ca un Dumnezeu, chipul lui Adam, care zăcea jos, în temnița iadului, l-ai ridicat la ceruri, Hristoase, cu Înălțarea Ta, și împreună-șezător pe scaunul Părintelui Tău l-ai făcut, ca un milostiv și de oameni iubitor.

Slavă..., Și acum..., tot aceasta.

Apoi Antifonul 1 al glasului al 4-lea:

PROCHIMEN, glasul al 4-lea:

Suitu-S-a Dumnezeu întru strigare, Domnul în glas de trâmbiță.

Stih: Toți credincioșii bateți din palme, strigați lui Dumnezeu cu glas de bucurie.

Toată suflarea... **și Evanghelia Învierii (a treia de la Marcu).** Învierea lui Hristos... **o dată și Psalmul 50.**

Slavă..., glasul al 2-lea:

Pentru rugăciunile Apostolilor Tăi, Milostive, curățește mulțimea păcatelor noastre.

Și acum...

Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Milostive, curățește mulțimea păcatelor noastre.

Apoi stih: Miluiește-ne Dumnezeule, după mare mila Ta și după mulțimea îndurărilor Tale curățește mulțimea fărădelegilor noastre.

Și se cântă această Stihiră idiomelă, glasul al 6-lea:

Astăzi, Puterile cele de sus văzând firea noastră în ceruri, mirându-se de chipul cel minunat al suirii nu pricepeau, zicând unele către altele: Cine este Acesta Care vine? Dar văzând pe Stăpânul lor cel adevărat, au poruncit să se ridice porțile cerești. Cu care împreună Te laudăm neîncetat pe Tine, Cel ce

iarăși vei veni de acolo cu trupul, ca un Judecător al tuturor și Dumnezeu Atotputernic.

La Canoane se cântă două Canoane ale Înălțării; la cel dintâi se pun irmoasele pe 8 și la al doilea pe 6.

CÂNTAREA 1

Canonul întâi, al lui Ioan Monahul, glasul al 5-lea:

Irmosul:

Mântuitorului Dumnezeu, Celui ce a călăuzit pe iudei prin mare, cu picioarele neudate, și a înecat pe Faraon, cu toată oastea , Aceluia singur să-I cântăm, că S-a preaslăvit.

Lui Hristos, Celui ce S-a înălțat cu slavă pe umerii Heruvimilor, și pe noi ne-a pus să ședem cu El de-a dreapta Tatălui, toate popoarele să-I cântăm cântare de biruință că S-a preaslăvit.

Pe Hristos, Mijlocitorul între Dumnezeu și oameni, cetele îngerilor văzându-L cu trupul între cele de sus, se mirau și cu un glas îi cântau cântare de biruință.

Lui Dumnezeu, Celui ce S-a arătat în Muntele Sinai și lui Moise, văzătorul de Dumnezeu, i-a dat Legea, Celui ce S-a înălțat cu trupul din Muntele Măslinilor, Aceluia cu toții să-I cântăm, că S-a preaslăvit.

A Născătoarei de Dumnezeu:

Preacurată Maica lui Dumnezeu, roagă neîncetat pe Dumnezeu, Cel ce S-a întrupat din tine și din sânurile Părintelui nu S-a depărtat, să mântuiască de toată primejdia pe cei ce i-a zidit.

Al doilea Canon, al lui Iosif al Tesalonicului, glasul al 4-lea:

Irmos: Deschide-voi gura mea...

Înviat-ai a treia zi, Cel ce din fire ești fără de moarte, și Te-ai arătat celor unsprezece și tuturor Ucenicilor, și Te-ai suit, Hristoase, la Tatăl, de nor fiind purtat, Făcătorule a toate.

David, cel de Dumnezeu insuflat, psălmuind, grăiește în chip foarte lămurit: Său-S-a Domnul la cele cerești întru strigare și în glas de trâmbiță, și la Părintele, Începătorul luminilor, a venit.

Slavă...

Lumea cea îmbătrânită în multe păcate, înnoind-o cu Patima și cu Învierea Ta, Doamne, Te-ai suit, purtat fiind de nor, la cele cerești. Slavă Slavei Tale!

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Pe Stăpânul tuturor L-ai născut, stăpână cu totul fără prihană, pe Cel ce a suferit patimă de bună voie și S-a suit la Părintele Său, pe Care nu L-a părăsit nici când a luat trup.

Catavasie:

Cu dumnezeiescul nor fiind acoperit gângavul, a cuvântat despre Legea cea scrisă de Dumnezeu. Că scuturând tina de pe ochii minții, vede pe Cel ce este și se luminează în cunoașterea Duhului, lăudând cu dumnezeiești cântări.

CÂNTAREA A 3-a:

Irmosul:

Cu puterea Crucii Tale, Hristoase, întărește mintea mea, ca să laud și să slăvesc Înălțarea Ta cea mântuitoare.

Său-Te-ai la Tatăl, Dătătorule de viață, Hristoase, și ne-ai înălțat pe noi, Iubitorule de oameni, cu negrăită milostivirea Ta.

Cetele îngerilor, Mântuitorule, văzând firea omenească suindu-se împreună cu Tine, mirându-se, neîncetat Te lăudau pe Tine.

Cetele îngerilor se spăimântau Hristoase, văzându-Te pe Tine înălțându-Te cu trupul, și lăudau sfântă Înălțarea ta.

Firea omenească cea căzută prin stricăciune o ai ridicat, Hristoase, și cu suirea Ta ai înălțat-o, și împreună cu Tine pe noi ne-ai preaslăvit.

A Născătoarei de Dumnezeu:

Roagă neîncetat, curată, pe Cel ce a ieșit din coapsele tale, ca să izbăvească din înșelăciunea diavolului pe cei ce te laudă pe tine, Maica lui Dumnezeu.

Al doilea Canon

Irmos: Pe ai tăi cântăreți...

Puterile cele de jos ziceau celor de sus: Ridicați porțile cerești, că iată a venit Hristos Împăratul și Domnul, trup pământesc purtând!

Căutând, Hristoase, pe Adam cel amăgit de înșelăciunea șarpelui, când Te-ai îmbrăcat într-însul, Te-ai suit și ai șezut de-a dreapta Tatălui, ca Cel ce ești împreună pe scaun șezător, lăudându-Te îngerii.

Slavă...

Pământul prăznuiește și dănuiește, și cerul se bucură astăzi de înălțarea Făcătorului făpturii, Cel ce cu voia Sa a unit învederat pe cele despărțite.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Ceea ce ai născut pe Biruitorul morții, pe unul Dumnezeu, Cel fără de moarte, Fecioară Maică preacurată, pe Acela roagă-L pururea să omoare patimile cele ce mă omoară pe mine și să mă mântuiască.

Catavasie:

Rupt-a legăturile pântecelui celui sterp, și ocară cea greu de răbdat a celei bine roditoare, numai cu rugăciunea proorociței Ana de demult, a celei purtătoare de duhul umilit, către cel Atotputernic și Dumnezeul cunoașterii.

S E D E A L N A, glasul al 8-lea:

Podobie: Pe înțelepciunea...

Suindu-Te pe norii cerurilor și lăsând pace celor de pe pământ, Te-ai înălțat și ai șezut de-a dreapta Tatălui, ca Cel ce ești de o ființă cu Dânsul și cu

Duhul; că, deși Te-ai arătat în trup, ai rămas neschimbat. Pentru aceasta aștepti plinirea vremii, ca, venind pe pământ, să judeci toată lumea. Dreptule Judecător, Doamne, îndură-Te spre sufletele noastre, dăruind iertare de greșeli robilor Tăi, ca un Dumnezeu milostiv.

Slavă..., Și acum..., **tot aceasta.**

CÂNTAREA A 4-a:

Irmosul:

Auzit-am, Doamne, glasul puterii Crucii Tale, că raiul s-a deschis printr-înșă, și am grăit: Slavă puterii Tale, Doamne!

Înălțatu-Te-ai întru slavă, Împărate al îngerilor, ca să ne trimiți nouă pe Mângâietorul de la Tatăl. Pentru aceasta grăim: Slavă Înălțării Tale, Hristoase!

Când S-a suit Mântuitorul, cu trupul, la Tatăl, s-au mirat de Dânsul oștile îngerilor și au grăit: Slavă Înălțării Tale, Hristoase!

Puterile îngerilor grăiau către cele mai de sus: Ridicați porțile, lui Hristos, Împăratului nostru; pe Care Îl laudăm împreună cu Tatăl și cu Duhul.

A Născătoarei de Dumnezeu:

Fecioara a născut și cele ale maicilor nu le-a cunoscut, ci Maică este, și fecioară a rămas; pe care laudând-o, grăim: Bucură-te Născătoare de Dumnezeu.

Al doilea Canon

Irmos: Cel ce șade întru slavă...

Iisus, Dătătorul de viață, luând pe cei pe care i-a iubit, S-a suit în Muntele Măslinilor și i-a binecuvântat; și pe nor, fiind purtat, la sânurile Tatălui a ajuns, pe care nicicum nu le-a părăsit.

Toată lumea cea văzută și cea nevăzută prăznuiește cu bucurie; îngerii și credincioșii saltă, laudând neîncetat Înălțarea Celui care S-a unit cu noi, prin întrupare, pentru bunătate.

Slavă...,

Zdrobind stăpânirea morții, ca un Domn fără de moarte, ai dăruit tuturor nemurire, iubitorule de oameni; și Te-ai înălțat întru slavă, privind la Tine cinstiții Tăi Ucenici, Iisuse Atotputernice.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Fericit este pântecul tău, ceea ce ești cu totul fără prihană; că pe Cel ce a deșertat în chip minunat pântecul iadului, te-ai învrednicit a-L primi în chip de negrăit întru tine; pe Care roagă-L să ne mântuiască pe noi, cei ce te laudăm pe tine.

Catavasie:

Împărate al împăraților, Unule dintr-Unul singur, Cuvinte, Cel ce ai ieșit din Tatăl cel nepricinuit, pe Cel întocmai puternic, Duhul Tău cel adevărat, Apostolilor L-ai trimis, ca un Făcător de bine, celor ce cântau: Slavă puterii Tale, Doamne!

CÂNTAREA A 5-a:

Irmosul:

Întâmpinându-Te de dimineață, grăim către Tine, Doamne: Mântuiește-ne pe noi, că Tu ești Dumnezeul nostru, afară de Tine pe altul nu știm.

Umplând toate de veselie, Milostive, la Puterile cele de sus cu trupul Te-ai întors.

Puterile îngerilor, văzându-Te pe Tine înălțându-Te, grăiau: Ridicați porțile, Împăratului nostru!

Apostolii, văzând pe Mântuitorul înălțându-Se, cu cutremur grăiau: Slavă Ție, Împăratului nostru!

A Născătoarei de Dumnezeu:

Fecioară după naștere, te laudăm pe tine, Născătoare de Dumnezeu; că tu ai născut lumii cu trup, pe Dumnezeu-Cuvântul.

Al doilea Canon

Irmos: Spăimântatu-s-au toate...

Omorând moartea cu moartea Ta, Doamne, luând pe cei ce i-ai iubit, Te-ai suit în muntele cel sfânt al Măslinilor și de acolo Te-ai ridicat la Părintele Tău, Hristoase, de nori fiind purtat.

Minunată este Nașterea Ta, minunată este Învierea Ta, minunată și înfricoșătoare este și dumnezeiasca Ta Înălțare din munte, Dătătorule de viață! Pe care închipuind-o Ilie, în car cu foc s-a suit, laudându-Te pe Tine, Iubitorule de oameni.

Slavă...

Îngerii grăiau către apostolii care priveau: Bărbați galileeni, pentru e vă mirați de Înălțarea Dătătorului de viață, Hristos? Acesta va veni iarăși pe pământ, să judece toată lumea, ca un prea drept Judecător.

Și acum..., **a Născătoarei de Dumnezeu:**

Păzindu-te pe tine fecioară neîntinată și după naștere, Născătoare de Dumnezeu, Se suie Hristos la Tatăl, pe Care nu L-a părăsit, măcar că a luat din tine trup înțelegător și însuflețit, pentru mila cea negrăită.

Catavasie:

O, fii cu chipuri luminate ai Bisericii! Primiți curățire izbăvitoare de păcate, roua Duhului cea de foc însuflată. Că acum a ieșit lege din Sion, harul Duhului, Cel în chip de limbi de foc.

CÂNTAREA A 6-a:

Irmosul:

Înconjuratu-m-a adâncul, mormânt s-a făcut mie chitul; iar eu am strigat către Tine, Iubitorule de oameni, și dreapta Ta m-a mântuit, Doamne!

Bucuratu-s-au apostolii de nădejdea Duhului, văzând astăzi pe Făcătorul ridicându-Se în înălțime, și cu frică au grăit: Slavă Înălțării Tale!

Au stat înaintea îngerii, Hristoase, grăind ucenicilor Tăi: Așa precum ați văzut pe Hristos suindu-Se cu trupul, tot așa va să vină iarăși, ca un drept Judecător al tuturor.

Când Te-au văzut pe Tine Puterile cerești, Mântuitorul nostru, cu trupul ridicându-Te în înălțime, grăiau, zicând: Mare este, Stăpâne, iubirea Ta de oameni!

A Născătoarei de Dumnezeu:

Rug neas și munte, scară însuflețită și poartă cerească, după vrednicie te slăvim pe tine, Marie prealăudată, podoaba dreptcredincioșilor.

Al doilea Canon

Irmos: Înțeleptii de Dumnezeu...

Să ne picure de sus norii bucurie netrecătoare! Că Hristos, pe nor fiind purtat ca pe heruvimi, la Părintele Său se suie astăzi.

Arătându-Te în înfățișarea trupului, pe cele mai înainte despărțite le-ai adunat într-una, Iubitorule de oameni; și Te-ai înălțat, Îndurate, la cele cerești, privindu-Te ucenicii Tăi.

Slavă...

Pentru ce sunt înroșite hainele Celui ce S-a unit cu trupul cel materialnic?, ziceau Sfinții Îngeri, văzând pe Hristos purtând dumnezeieștile semne ale cinstitei Patimi.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Lăudăm, Fecioară, zămislirea; mărim și negrăită nașterea ta, prin care ne-am izbăvit, curată, din stricăciune și din răutate și din temnița cea întunecată a iadului.

Catavasie:

Curățire și mântuire, Stăpâne Hristoase, ne-ai strălucit nouă din Fecioara. Și precum pânțelele fiarei celei din mare pe prorocul Iona întreg l-a scos, așa să scoți din stricăciune pe Adam cel căzut, cu tot neamul.

C O N D A C, glasul al 6-lea:

Podobia însăși

Plinind rânduiala cea pentru noi, și pe cele de pe pământ unindu-le cu cele cerești, Te-ai înălțat într-o slavă, Hristoase Dumnezeule nostru, de unde nicidecum nu Te-ai despărțit, ci ai rămas nedepărtat, grăind celor ce Te iubesc pe Tine: Eu sunt cu voi și nimeni împotriva voastră.

I C O S

Pe cele pământești pe pământ lăsându-le și pe cele din țărână dându-le țărâni, veniți să ne trezim și să ne ridicăm ochii și cugetele la înălțime; să ne înălțăm, noi muritorii, privirile împreună cu simțirile spre porțile cerești; în Muntele Măslinilor să ne închipuim că suntem și că privim la Izbăvitorul, Cel purtat pe nor; că de acolo S-a suit Domnul la ceruri, și acolo Iubitorul de dăruire a împărțit daruri Apostolilor Săi, mângâindu-i și întărindu-i pe dânșii ca un Părinte, povățuindu-i ca pe niște fii și zicând către dânșii: Nu mă voi despărți de voi; Eu sunt cu voi și nimeni împotriva voastră!

SINAXAR

ÎN JOIA ÎNĂLȚĂRII

În această zi, în Joia săptămânii a șasea după Paști, prăznuim Înălțarea Domnului Dumnezeu și Mântuitorului nostru Iisus Hristos.

Încă de pe când Mântuitorul se afla împreună cu Ucenicii, mai înainte de Patimă, le făgăduise venirea Preasfântului Duh, zicând: "E de folos să Mă duc; că de nu Mă voi duce Eu, Mângâietorul nu va veni". Și iarăși: "Când va veni Acela, vă va învăța pe voi tot adevărul." De aceea, după Învierea cea din morți, arătându-Se lor timp de patruzeci de zile, nu neconținut, ci din când în când, mâncând și bând laolaltă cu ei și înfățișându-Le și mai lămurit Învierea, în cea din urmă zi, făgăduindu-le multe despre cele privitoare la Împărăția lui Dumnezeu, le-a poruncit lor să nu se depărteze de Ierusalim, ci să rămână acolo, așteptând venirea Preasfântului Duh, trebuind să fie botezați și în Duhul, căci mai înainte nu fuseseră botezați decât numai în apă, de Ioan. Deci le-a poruncit lor să rămână în Ierusalim, ca acolo să se întărească mai întâi propovăduirea Evangheliei, ca nu cumva depărtându-se în locuri străine să poată fi cu ușurință defăimați; și pentru că trebuia să se pregătească acolo ca niște ostași, cu armele Duhului, și așa să pornească la luptă, pentru propovăduirea Evangheliei.

Iar când a sosit vremea Înălțării, Mântuitorul i-a dus cu sine pe Muntele Măslinilor (numit așa fiindcă erau mulți măslini sădiți pe el) și le-a grăit lor despre propovăduirea Lui până la marginea lumii, cum și despre viitoarea Lui împărăție, cea necuprinsă cu mintea, deoarece vedea că și ei vor să-L întrebe despre cele ce trebuiau să facă. Și de față fiind acolo și Maica Sa, a trimis înaintea lor îngeri, ca să le arate suirea la cer. Și, pe când ei priveau, un nor L-a ridicat din mijlocul lor, purtându-L în sus. Și astfel, înconjurat de îngerii trimiși înaintea Lui, care se întreceau unii pe alții să ridice porțile cerurilor și care erau uimiți de roșeața de sânge a trupului Lui, S-a înălțat și a șezut de-a dreapta Tatălui, îndumnezeind trupul, prin care, stricându-se vrajba cea de demult, am fost împăcați cu Dumnezeu, și făcându-l, îndrăznesc a zice, asemenea Tatălui. Iar acești îngeri, în chip de bărbați, au stat înaintea Apostolilor, zicând: Bărbați galileeni, ce stați de vă mirați, uitându-vă spre cer? Acest Iisus Dumnezeu, pe Care Îl vedeți cu trup, așa va veni iarăși, cu trup adică, dar nu ca mai-nainte, în sărăcie și tăcere, ci încojurat de îngeri, cu slavă mare, precum Îl vedeți acum.

Atunci Apostolii, încetând de a mai privi, s-au întors din Muntele Măslinilor. Acest munte este foarte aproape de Ierusalim, cam la două mii patru sute de pași; adică la un drum de sâmbătă. Căci Moise orânduise în Lege ca numai atâția pași să se facă sâmbăta; de altfel, chiar Cortul Mărturiei era departe de tabăra iudeilor, în pustie, numai cu atâția pași. De aceea li se îngăduia să meargă sâmbăta acolo, spre a se închina; dar o călătorie mai lungă nu le era îngăduită. Din această pricină drumul acesta era numit calea sâmbetei. Pornind de aici, unii cred chiar că Înălțarea lui Hristos s-ar fi întâmplat sâmbăta, ceea ce însă nu este sigur.

Apostolii, întorcându-se în Ierusalim, s-au urcat în foișorul cel de sus, în care se adunau ei împreună cu femeile mironosițe și cu Maica Cuvântului, petrecând în post, rugăciune și cerere, așteptând venirea Preasfântului Duh, potrivit făgăduinței.

Cel ce Te-ai înălțat în slavă, Hristoase, Dumnezeuul nostru, miluiește-ne pe noi! Amin.

CÂNTAREA A 7-a:

Irmosul:

Cel ce ai mântuit în cuptorul cel cu foc pe tinerii cei ce înălțau cântare, bine ești cuvântat, Dumnezeuul părinților noștri!

Cel ce te-ai înălțat pe nor de lumină și ai mântuit lumea, bine ești cuvântat, Dumnezeuul părinților noștri!

Pe umeri ridicând, Mântuitorule, firea cea rătăcită și înălțându-Te, o ai adus la Dumnezeu și Tatăl.

Cel ce Te-ai suit cu trupul la Părintele cel fără de trup, bine ești cuvântat, Dumnezeuul părinților noștri!

Firea noastră cea omorâtă prin păcat ridicând-o, ai dus-o la însuși Părintele Tău, Mântuitorule.

A Născătoarei de Dumnezeu:

Cel ce Te-ai născut din Fecioara, pe care ai făcut-o să fie Născătoare de Dumnezeu, bine ești cuvântat, Dumnezeuul părinților noștri!

Al doilea Canon

Irmos: N-au slujit făpturii...

Pe Tine, Doamne, Care ești lumină, un nor luminos Te-a ridicat, înălțându-Te de pe pământ, mai presus de cuget; și cetele cerești Te-au lăudat împreună cu Apostolii, zicând: Dumnezeule, bine ești cuvântat!

Să batem toți din palme, bucurându-ne de înălțarea lui Hristos și veseli să cântăm: Suitu-S-a Domnul în glas de trâmbiță, și a șezut de-a dreapta Tatălui, ca Cel ce este împreună pe scaun șezător în veci.

Slavă...

Marele Moise, psălmuind odinioară, grăia: Să se închine îngerii cerești lui Hristos Celui ce Se înalță, ca unui Împărat al tuturor; Căruia-I cântăm: Doamne al părinților și Dumnezeule, bine ești cuvântat!

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

O, minune uimitoare! Cum ai încăput, Ceea ce ești de Dumnezeu cu har dăruită, pe Dumnezeu cel neîncăput, Care cu trupul a sărăcit și S-a înălțat astăzi cu slavă multă la cele cerești și pe oameni i-a înviat?

Catavasie:

Cu un glas a răsunat viersul organelor, spre a cinsti pe idolul cel făcut din aur și neînsuflețit. Iar harul cel purtător de lumină al Mângâietorului ne îndeamnă cu evlavie să grăim: Treime una, deopotrivă puternică și fără de început, bine ești cuvântată.

CÂNTAREA A 8-a:

Irmosul:

Pe Fiul și Dumnezeu, Cel ce S-a născut din Tatăl mai înainte de veci și în anii cei mai de pe urmă S-a întrupat din Maică-Fecioară, preoți laudați-L, popoare preainălțați-L întru toți vecii!

Pe Hristos, Dătătorul de viață, Cel ce în două firi la ceruri S-a înălțat cu slavă, și este împreună cu Tatăl șezător, preoți laudați-L, popoare preainălțați-L întru toți vecii!

Pe Tine, Cel ce ai izbăvit făptura din robia idolească, și ai înfățișat-o slobodă înaintea Părintelui Tău, Mântuitorule, Te laudăm și Te preainălțăm întru toți vecii!

Pe Cel care cu pogorârea Sa a biruit pe potrivnicul, și cu suirea Sa a înălțat pe om, preoți laudați-L, popoare preainălțați-L întru toți vecii!

A Născătoarei de Dumnezeu:

Mai presus de heruvimi te-ai arătat, Născătoare de Dumnezeu, curată, purtând în pânțelele tău pe Cel ce șade pe dâșii; pe Care noi oamenii, împreună cu cei fără de trupuri, Îl preaslăvim întru toți vecii!

Al doilea Canon

Irmos: Pe tinerii cei curați...

Arătat-u-s-au Apostolilor îngerii la Înălțare și ziceau: Ce stați de priviți, mirându-vă? Acesta, Care se suie la cele cerești, va să vină iarăși pe pământ, să judece pe oameni, fiind singur Judecător.

Să dăm mărire lui Dumnezeu și într-un glas de laudă să-I grăim, să cântăm, să dănuim și să batem din palme: Să dăm mărire lui Dumnezeu nostru de pe pământ la ceruri, îngerii și arhanghelii laudându-L pe Dânsul ca pe Stăpânul și Făcătorul tuturor.

Binecuvântăm pe Tatăl și pe Fiul și pe Sfântul Duh, Dumnezeu.

Fost-a ridicată mai presus de îngerii firea noastră cea căzută de demult, și pe scaunul cel dumnezeiesc, mai presus de cuget a fost așezată. Veniți să prăznuim și să cântăm: Pe Domnul lăudați-L faptele și-L preainălțați întru toți vecii!

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Iată Fiul tău, Născătoare de Dumnezeu, prădând cu Crucea Sa moartea, a înviat a treia zi și arătându-Se Ucenicilor Săi S-a suit la cele cerești; Aceluia și ție închinându-ne, vă laudăm și vă slăvim întru toți vecii!

Catavasie:

Să laudăm, bine să cuvântăm, și să ne închinăm Domnului, cântându-I și preainălțându-L pe Dânsul întru toți vecii.

Dezleagă legăturile și răcorește văpaia, chipul cel în trei străluciri al dumnezeieștii Stăpâniri. Tinerii cântă și toată făptura cea zidită binecuvintează pe unul Mântuitorul și a toate Ziditorul, ca pe un Făcător de bine.

La Cântarea a noua nu se cântă: Ceea ce ești mai cinstită...

CÂNTAREA A 9-a:

Irmosul:

Pe tine, Maica lui Dumnezeu, care mai presus de cuget și de cuvânt ai născut în chip de negrăit sub ani pe Cel fără de ani, credincioșii, cu un gând, te mărim.

Stih: Mărește, sufletul meu, pe Hristos, Dătătorul de viață, Cel ce S-a înălțat de pe pământ la cer.

Pe Tine, Izbăvitorul lumii, Hristos-Dumnezeu, văzându-Te Apostolii înălțându-Te dumnezeiește, cu frică săltând, Te măreau.

Trupul Tău cel îndumnezeit, Hristoase, văzându-L îngerii întru înălțime, îl arătau unii altora, zicând: Cu adevărat, Acesta este Dumnezeul nostru.

Cetele celor fără de trupuri văzându-Te pe Tine, Hristoase Dumnezeule, suindu-Te pe nori, strigau: Ridicați porțile, Împăratului slavei!

Pe Tine Te mărim, Cel ce Te-ai pogorât până la cele mai de jos ale pământului și ai mântuit pe om și cu suirea Ta l-ai înălțat.

A Născătoarei de Dumnezeu:

Bucură-te, Născătoare de Dumnezeu, Maica lui Hristos Dumnezeu; că văzând astăzi pe cel ce L-ai născut, înălțându-Se de pe pământ, împreună cu îngerii L-ai mărit.

Al doilea Canon

Irmos: Tot neamul creștinesc...

Stih: Îngerii văzând suirea Stăpânului s-au mirat, cum S-a ridicat cu slavă de pe pământ la cele de sus.

O, darurile cele mai presus de pricepere! O, taină înfricoșătoare! Că Cel ce stăpânește toate, suindu-Se de pe pământ la cele cerești, a trimis ucenicilor pe Duhul Sfânt, Care a luminat mintea lor și cu harul i-a făcut ca de foc.

Spus-a Domnul cetei ucenicilor: Voi să stați în Ierusalim și Eu vă voi trimite vouă alt Mângâietor, Care șade pe scaun împreună cu Tatăl și este cinstit deopotrivă cu Mine, pe Care Mă vedeți înălțându-Mă și pe nor luminos fiind purtat.

Fost-a ridicată cu strălucire, mai presus de ceruri, mărirea Celui ce S-a smerit în trup, iar cu șederea cea împreună cu Tatăl a fost cinstită firea noastră cea căzută. Să prăznuim și cu un glas să cântăm cu toții și să batem din palme, bucurându-ne.

A Născătoarei de Dumnezeu:

Cel ce a strălucit Lumină din Lumină, din tine, ceea ce ești cu totul fără prihană, a răsărit și toată întunecimea păgânătății a risipit, și pe cei ce dormeau în noapte i-a luminat. Pentru aceasta toți, după datorie, pe tine fără încetare te ferim în veci!

Catavasie:

Bucură-te, Împărăteasă-Maică, lauda maicilor fecioare! Că toată gura cea limpede bine-grăitoare, vorbind, nu te poate cânta după cuviință; și orice minte e neputincioasă să priceapă nașterea ta. Pentru aceasta, cu un glas pe tine te mărim.

LUMINÂNDA

Privind ucenicii la tine, Te-ai înălțat, Hristoase, la Tatăl, împreună cu Dânsul șezând. Îngerii, înainte alergând, strigau: Ridicați porțile, ridicați! Că Împăratul S-a înălțat la slava cea începătoare de lumină (de trei ori).

LA LAUDE

Se pun Stihirile pe 4, glasul 1.

Podobie: Ceea ce ești bucuria...

Îngerește să prăznuim noi, cei din lume, cântând cântare lui Dumnezeu, Celui ce Se poartă pe scaunul slavei: Sfânt ești, Părinte ceresc! Sfânt ești, Cuvinte Cel împreună-veșnic! Sfânt ești și Duhule Preasfinte (de două ori).

Căpeteniile îngerilor privind cu mintea Înălțarea cea minunată, Mântuitorule, nedumerindu-se, ziceau unii către alții: Ce priveliște este aceasta? Căci Cel ce Se vede este om la chip, dar ca un Dumnezeu Se suie cu trupul mai presus de ceruri.

Galileenii privind la Tine, Cuvinte, înălțându-Te din Muntele Măslinilor cu trupul, auzeau pe îngeri grăind către dânșii: Ce stați privind? Acesta va să vină iarăși cu trupul, așa precum L-ați văzut.

Slavă..., Și acum..., glasul al 2-lea:

Născutu-Te-ai precum Însuți ai voit; arătat-Te-ai, precum Însuți ai socotit; pățimit-ai cu trupul, Dumnezeul nostru; din morți ai înviat, călcând moartea; înălțatu-Te-ai întru slavă, Cel ce pe toate le plinești; și ne-ai trimis pe dumnezeiescul Duh, ca să lăudăm și să slăvim Dumnezeirea Ta.

Doxologia mare și otpustul.

LA LITURGHIE

Se cântă ANTIFOANELE PRAZNICALE

ANTIFONUL 1, glasul al 2-lea,

Psalmul 46:

Stih: Toate popoarele bateți din palme, strigați lui Dumnezeu cu glas de bucurie.

Refren (după fiecare stih): Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Mântuitorule, mântuiește-ne pe noi!

Stihuri:

Că Domnul este preaînalt, înfricoșător, Împărat mare peste tot pământul.

Supusu-ne-a nouă popoare și neamuri sub picioarele noastre.

Suitu-S-a Dumnezeu întru strigare, Domnul în glas de trâmbiță.

Slavă..., Și acum...

ANTIFONUL AL 2-lea, Psalmul 47.

Stih: Mare este Domnul și laudat foarte în cetatea Dumnezeului nostru, în muntele cel sfânt al Lui.

Refren (după fiecare stih): Mântuiește-ne pe noi, Fiul lui Dumnezeu, Cel ce Te-ai înălțat întru slavă, pe noi cei ce-Ți cântăm Ție: Aliluia!

Stihuri:

Muntele Sionului, coastele de miazănoapte, cetatea Împăratului celui mare.

Dumnezeu în palatele ei se cunoaște, când o apără pe ea.

Că iată împărații s-au adunat, strânsu-s-au împreună.

Slavă... Și acum...

Unule-Născut, Fiule și Cuvântul lui Dumnezeu...

ANTIFONUL AL 3-lea,

Psalmul 48:

Stih: Auziți acestea toate neamurile, ascultați toți cei ce locuiți în lume.

Troparul, glasul al 4-lea (după fiecare stih):

Înălțatu-Te-ai întru slavă, Hristoase Dumnezeul nostru, bucurie făcând ucenicilor, cu făgăduința Sfântului Duh; încredințându-se ei, prin binecuvântare, că Tu ești Fiul lui Dumnezeu, Izbăvitorul lumii.

Stihuri:

Gura mea va grăi înțelepciune și cugetul inimii mele pricepere.

Pleca-voi spre pildă urechea mea, tâlcui-voi în sunet de psaltire gândul meu.

Intrarea cu Evanghelia

Stih (isodicon): Suitu-S-a Dumnezeu întru strigare, Domnul în glas de trâmbiță.

Mântuiește-ne pe noi, Fiul lui Dumnezeu, Cel ce Te-ai înălțat întru slavă...

Apoi troparul:

Înălțatu-Te-ai întru slavă...

Slavă..., Și acum..., Condacul.

Plinind rânduiala cea pentru noi, și pe cele de pe pământ unindu-le cu cele cerești, Te-ai înălțat întru slavă, Hristoase Dumnezeul nostru, de unde nicidecum nu Te-ai despărțit, ci ai rămas nedepărtat, grăind celor ce te iubesc pe Tine: Eu sunt cu voi și nimeni împotriva voastră.

Prochimenul Apostolului, glasul al 7-lea:

Înalță-te peste ceruri, Dumnezeule, și peste tot pământul să strălucească slava ta.

Stih: Gata este inima mea, Dumnezeule, gata este inima mea; cânta-voi și voi lăuda slava Ta.

Apostolul, din Faptele Apostolilor: Cuvântul cel dintâi am făcut, o, Teofile...

Aliluia, **glasul al 2-lea:** Toate popoarele bateți din palme, strigați lui Dumnezeu cu glas de bucurie.

Stih: Suitu-S-a Dumnezeu întru strigare, Domnul în glas de trâmbiță.

Evangelhia a 6-a a Învierii, de la Luca: În vremea aceea sculându-Se Iisus din morți, a stat în mijlocul Ucenicilor Săi...

În loc de Axion se cântă Irmosul: Pe tine, Maica lui Dumnezeu, cea mai presus de minte și de cuvânt... (aceasta se cântă până la odovania Praznicului).

CHINONICUL

Suitu-S-a Dumnezeu întru strigare, Domnul în glas de trâmbiță.

În loc de : Văzut-am Lumina..., **se cântă troparul:** Înălțatu-Te-ai întru slavă...